

**UCHWAŁA NR L/328/13
RADY MIEJSKIEJ W GŁOGOWIE**

z dnia 22 października 2013 r.

w sprawie nadania nazwy rondu w mieście Głogowie

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zmianami) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę rondu: **rondo im. Orłąt Lwowskich** – na skrzyżowaniu ulic Kazimierza Wielkiego – Rudnowskiej w Głogowie.

§ 2. Szczegółową lokalizację ronda, o którym mowa w § 1 określa szkic sytuacyjny stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

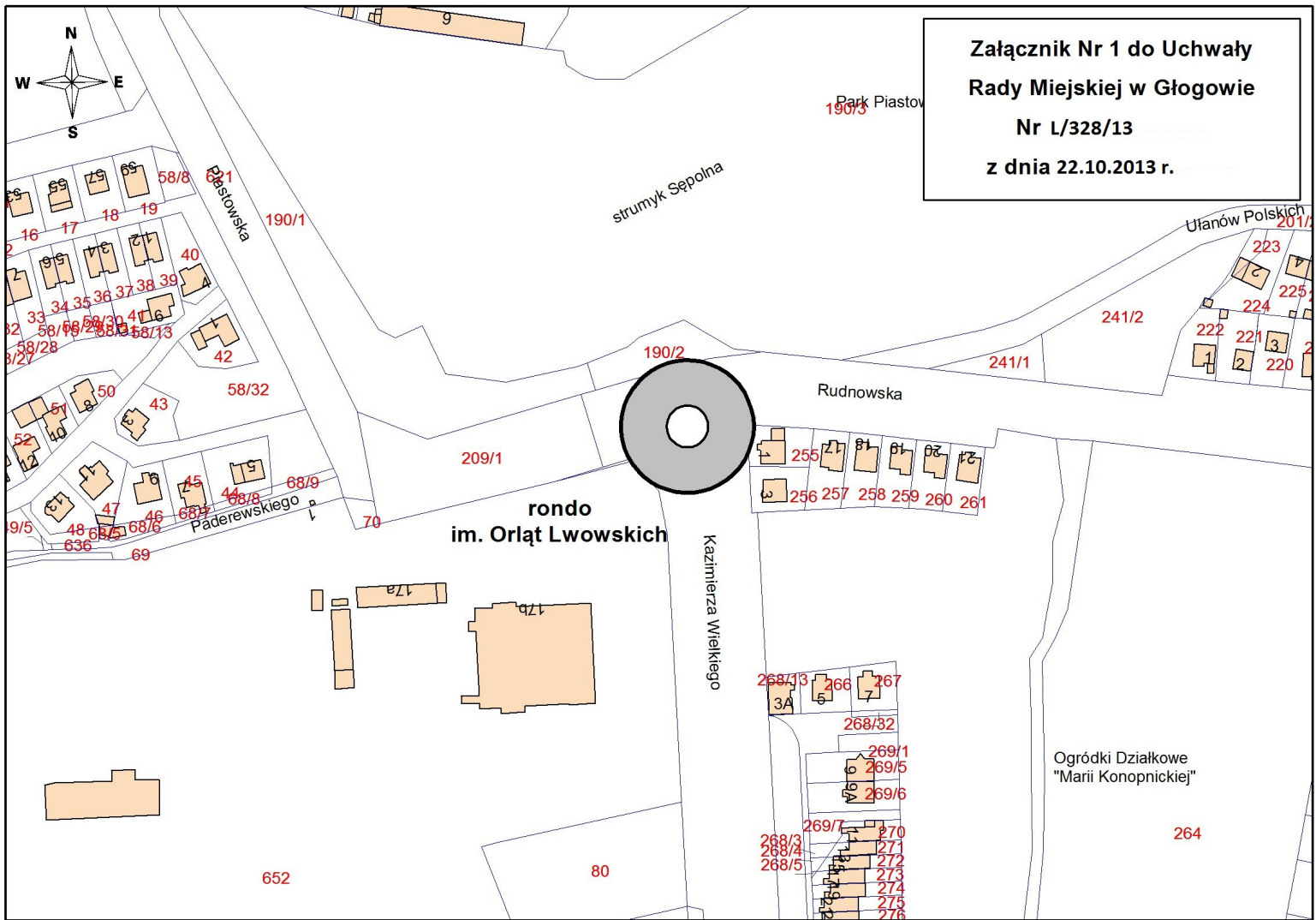
§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Głogowa.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Andrzej Koliński

**Załącznik Nr 1 do Uchwały
Rady Miejskiej w Głogowie
Nr L/328/13
z dnia 22.10.2013 r.**

UZASADNIENIE

Prezydent Miasta Głogowa przedkłada projekt uchwały w sprawie nadania nazwy nowo powstałemu rondowi, znajdującemu się na skrzyżowaniu ulic Kazimierza Wielkiego i Rudnowskiej w Głogowie.

Twórcy akcji „Godzina dla Polski”, z poparciem Stowarzyszenia Sympatyków Chrobrego Głogów, wystosowali pismo do Prezydenta Miasta z prośbą o nazwanie ronda im. Orląt Lwowskich. Swoje poparcie wyrazili także mieszkańcy Głogowa składając 953 podpisy pod tą inicjatywą.

W związku z powyższym Prezydent Miasta wystosował pisma do Towarzystwa Ziemi Głogowskiej, Muzeum Archeologiczno – Historycznego oraz Stowarzyszenia Przyjaciół Muzeum i Historii Miasta Głogowa z prośbą o podanie propozycji nazwy dla w/w ronda.

Po przeanalizowaniu przedłożonych propozycji wybrano koncepcję nazwania ronda: im. Orląt Lwowskich, przedstawioną przez twórców akcji „Godzina dla Polski”, z poparciem Stowarzyszenia Sympatyków Chrobrego Głogów.

Wg art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym *do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach: herbu gminy, nazw ulic i placówek publicznych oraz wznoszenia pomników.*

Historia nazwy „Orląt Lwowskich”:

Orląta Lwowskie, Mianem Orląt Lwowskich określa się młodych mieszkańców Lwowa, którzy wobec braku we Lwowie regularnych oddziałów wojskowych Wojska Polskiego, w listopadzie 1918 ochotniczo walczyli o miasto z oddziałami wojsk ukraińskich. Młodzi ochotnicy walczyli też na przedpolu miasta z Armią Czerwoną w czasie wojny polsko-bolszewickiej latem 1920 roku. W skład oddziałów ochotniczych wchodził uczniowie, studenci, robotnicy, urzędnicy, chłopcy i dziewczęta.

W walkach we Lwowie do 22 listopada 1918 włącznie uczestniczyło z bronią w rękę lub w służbach pomocniczych 6022 osób, w tym 1374 uczniów szkół powszechnych i średnich oraz studentów. 2640 nie przekroczyło 25 roku życia, najmłodszy miał 9 lat. Zginęło lub zmarło od ran 439 żołnierzy i członków wojskowej służby sanitarnej, w tym 12 kobiet. 120 poległych było uczniami, a 76 studentami wyższych uczelni. Jeden z nich, 13-letni Antoś Petrykiewicz został najmłodszym w historii kawalerem Orderu Virtuti Militari. 29 poległych należało do sił odsieczy miasta pod dowództwem ppłk. Michała Karaszewicza-Tokarzewskiego.

Lwów, od XIV wieku należący do Polski, był miastem zamieszkiwanym w większości przez ludność polską. Lwów w 1910 r. zamieszkiwało 206 000 mieszkańców, z czego ponad 105 tys.

stanowili Polacy, 57 tys. Żydzi, a 39 tys. Ukraińcy.

Przeciwnikami "Orląt Lwowskich" były oddziały Ukraińskiej Armii Halickiej w tym Ukraińscy Strzelcy Siczowi.

Obrona Lwowa przed Ukraińcami

W dniu 22 listopada 1918 miasto zostało w dużej części opanowane przez zamieszkujących je Polaków. Obrona oblężonego przez wojska ukraińskie Lwowa, pozbawionego dostaw wody i elektryczności, trwała aż do połowy 1919. Wówczas regularne wojska polskie przybyłe z odsieczą przerwały oblężenie. W okresie walk o Lwów, regularne oddziały Ukraińskich Strzelców Siczowych zostały skutecznie powstrzymane przez doraźnie zorganizowane oddziały polskiej młodzieży, znane jako Orlęta Lwowskie.

Obrona Lwowa przed Armią Czerwoną w sierpniu 1920

Obrona Lwowa w czasie wojny polsko-bolszewickiej miała miejsce, gdy 1 Armia Konna pod dowództwem Siemiona Budionnego na południowej flance Armii Czerwonej (z Józefem Stalinem jako komisarzem politycznym sowieckiego Frontu Południowego) nacierała na Lwów. Również wtedy społeczeństwo Lwowa stanęło do obrony swego miasta. Bitwa pod Zadwórzem na przedpolu Lwowa, w której 17 sierpnia 1920 zginęło 318 z 330 walczących ochotniczo Orląt Lwowskich, powstrzymała wówczas natarcie bolszewików na Lwów. Budionny, wykonujący wcześniejsze rozkazy, zrealizował rozkaz Tuchaczewskiego o uderzeniu na północ na tyły Wojska Polskiego (rezygnując z oblężenia Lwowa) dopiero 20 sierpnia, na skutek czego dotarł do obszaru, który opuściły już inne wycofujące się armie bolszewickie, wpadł w okrążenie i został rozbity w bitwie pod Komarowem. 11-godzinna krwawa bitwa garstki obrońców z silnymi oddziałami 6 Dywizji Konnej Budionnego nazwana została Polskimi Termopilami i przyczyniła się do zwycięstwa Wojska Polskiego w bitwie warszawskiej.

Pamięć i uznanie dla czynu Orląt Lwowskich

W uznaniu bohaterskiej postawy i zasług mieszkańców Lwowa dla Polski miasto zostało – jako jedyne w Polsce – udekorowane przez Naczelnika Państwa Józefa Piłsudskiego Krzyżem Virtuti Militari. Uroczystość odznaczenia Lwowa odbyła się 11 listopada 1920 przed kolumną Mickiewicza.

Pamięć o czynie Orląt Lwowskich, z których jeden – nieznan z nazwiska - jest pochowany w Grobie Nieznanego Żołnierza w Warszawie, była czczona w Polsce, zaś miejsce ich spoczynku traktowano jako campo santo – święte miejsce.